

Strašen obup ji je legel na lice.

Stala je vsa ubožna in bedna pred njim, tako ubožna in bedna v svoji strašni bridkosti, da je vse trepetalo v njej.

»In če se gledam, če gledam to svoje zdravo telo, če poslušam vanj, če vijem te svoje roke in čutim svoje prsi, polne strašne bridkosti nerodovitnosti! Za deset in več življenj imam zdravja in moči, pa vem, da je vse to zaman! O, ko bi vedele žene, ki padajo iz materinstva v materinstvo, kakšna je bolečina nerodovitnosti, ne bi bile tej strašni božji milosti v lice!« je kriknila ter sklenila roke v obupu.

»O, jaz sem videla sestro v porodnih bolečinah, kako ji je trepetal zadnji živec v neizmerni muki, kako se je borilo življenje matere za življenje otroka. In je v zadnjem hipu prišel zdravnik in rezal, o, rezal živega otroka, da reši mater. In ona, ne vedoča, kaj delajo z njo, je tiščala zobe od muk ter ni črnila. In ko so jo rešili, ko ji je odleglo — kaj mislite, gospod župnik, kaj je vprašala najprej?« si je oddahnila od toka besedi. »Ali je živ?« je vprašala, »ali je živ?«, kakor da je vedela, da je bil fantek.

In ko so vsi obmolknili ter se ji nihče ni upal ziniti besede, je udarila z glavo v blazine ter zakričala od bolesti in bridkosti, da je stari zdravnik ihtel kot otrok. O, gospod župnik, tam sem jaz spoznala, kaj je otrok. In koliko ljudje grešimo nad nedolžnimi dušami! In mene je Bog spoznal za nevredno te milosti! Moje telo bo ostalo jalov klas, ki bo segnil brez zrna. Ne bom vedela, čemu sem živela!«

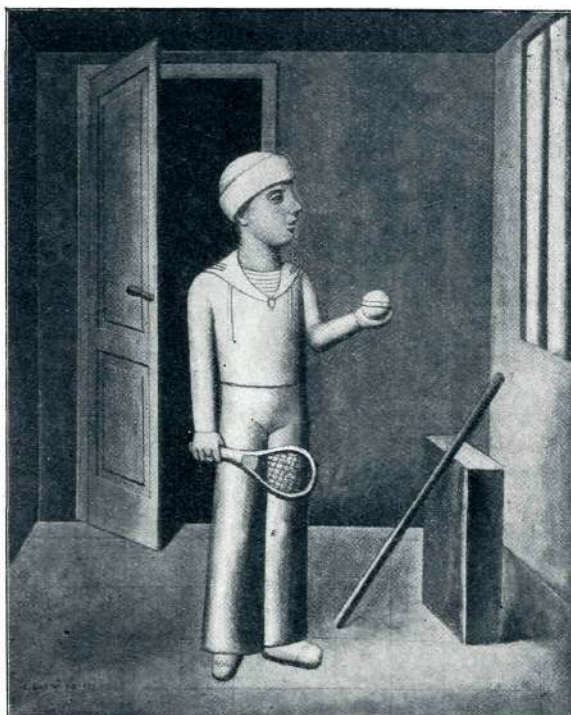
»No, no,« je strmel župnik sočutno vanjo, ki je stala tako uboga in revna pred njim. Prijel jo je nemo za roko ter ji pokazal v cerkev. Molče je šla pred njim. Ustavila sta se pred velikim oltarjem, pred podobo sv. Ane.

»Ali je ta kdaj obupala? In kdo je bil njen otrok? Sama veste, županja. Mati božja je bila njen otrok! Ne grešite!«

Obrisala si je solze in dejala:

»Saj ne obupujem. Toda saj vem vse, saj vem vse. Če bi kaj upala, bi grešila. Čudež je nemogoč!«

»Pravim, ali je tale obupala! Ali je obupala Elizabeta? In koga je rodila?« pokazal je na Janeza Krstnika v stranškem oltarju. »On, Caharija, ki ni vere

C. CARRÀ: SIN KONSTRUKTERJA (ZBIRKA »VALORI PLASTICI«).

imel, je onemel! Da, onemel, ker ni imel vere —.«

»Jaz tudi nimam vere! Zdravnik mi je vse povedal.«

»Če je zdravnik povedal! Kaj zdravnik! Zdravnik, da! Toda radi moža, mislim, ne začnite kar z vsemi sirotami, najprej z enim otrokom. Ali ni drugih ljudi v vasi? Burja, Muhič in Lozar. Vsak po enega in gnezdo bo prazno. Sam bom govoril z njimi.«

»Prosim, gospod župnik!«

»Toda, povem Vam, da ne upam na uspeh. Tujih otrok se bo vsak branil. Burja, Muhič in Lozar. In če bi bili vsi enako stari, enakega zdravja in sami dečki. Tako bo pa vsak mislil, da je opeharjen pri razdelitvi. In kdo naj vzame dekletce? Poroga se bo bal. Najprej bi morali oddati malega, potem Dorico, za starejša dva bi šlo laže. Poznam ljudi!«

»Jaz vzamem mlajša dva!« je vzkliknila županja.

»Prav, prav. Bog blagoslovi Vašo misel. Jaz ne upam na uspeh! In ne bi začel z obema hkrati!« je dejal stari mož. »In ne pozabimo sv. Jožefa! Za pomoč naj bo!«